

SZABOLCS.

Vegecs tartalmu hetilap.

Megjelenik minden vasárnapon.

(Egyes szám ára 10 kr.)

Kiadó-tulajdonosok: Lukács Odön és Vitéz Mihály.

Előfizetési árak:

Hét napra 4 frt.
Fél évre 20 frt.
Egy évre 36 frt.

Szerkesztői iroda és kiadói hivatal:
Haza a lap szerkesztés tárgyú közlemények, ügy iránti a hirdetések s minden felvilágosítások intézésének a helyi helyi ref. lelkész lak.

Bérmegyei levelek csak (mert korokból fogadtak el).
A kéziratok nem adának vissza.

Kiadó-hivatal:
Minden példánytalanul egy előfizetési árú hirdetés díjak.
Vitéz Mihály penztárhoz
Kassa: posta helyi levelezés.

Hirdetési díjak:

Minden 4 hasábos postai-egyzeres hirdetés 5 kr., többoszloplú 4 kr.

Tudományos híradások többoldalt tartalmazó, kedvező feltételek alatt csak közölhetők.

Minden egyes beiktatás után kiutaztatott díjak 30 kr.

A nyitólétre minden három hasábos hirdetés díja 20 kr.

Az előfizetők, a hirdetések megszűnéséig, 20%nyi kedvezményben részesülnek.

Sóstó, június 2.

A bogdányi választókerület tagjai nagy számmal gyűltek össze nevezett nap, hogy képviselőik beszámolót beszédét meghallgassák.

A választók a sóstói vendéglő nagy termét színtől megölték. 11 órakor érkezett meg Zoltán János képviselő s majd egy óra hosszáig tartó feszült érdeklődéssel hallgatók, több ízben helyesléssel s kitörő „eljen”-ekkel kísért beszédében világosságot bocsátott mostani politikai állapotainkra.

A beszéd után elnök indítványozta, hogy a képviselő ur iránti hálójukat s köszönetüket jegyzőkönyvileg is nyilatkoztassák ki. Az indítvány elfogadottván, a párt eddigi elvei mellett maradt sőt kinyilatkoztatá, s felvette a „közjogi ellenzék” ezimet.

Elnökül Székely Benedek, alelnökül Borbély Gáspár, jegyzőül Szalánczy Ferencz újból megválasztottak; azután a választmány alakítottatott újból.

Végül Zoltán Jánost ismét felléptették jelöltül s ezzel a gyűlés befejeztetik. Jól esett a szívnék és léleknek látni azon politikai érettséget, melyet a párt tanúsított. És erre a pártra mondják a rosszakarut nyelvek azt, hogy szélsőség; azt, hogy igaztók, forradalmárok!

Agazsótó tanúbizonysága korunk erkölcsi alásülésének az, hogy a meggyőződés és elvűsége embeiret ellenégre állítják és rágalomazzák épen gyakran olyanok, kik megcseserltek a köpönyeget!

Ma éreynék proklamáltatik a bűn, és bílnnek a valódi érdem és éreyn. — Sokan, ha jónak látják elhagyni elveiket, már holnap gunyolják és nevetésgessé teszik magukat, régi bajtársaikat.

Megengedem, hogy minden párt n vannak ember-ek, kiket a tiszta meggyőződés vezérel, de azoknak nemes szándokait kétségbe kell vonnom, kik a szenvedély, gyűlölet és rágalom fegyvereit használják politikai ellenteleikkel szemben. s. k.

KÖZÜCSEK.

Törökországi levelek.

— Dharádsz-tól. —

II.

Azt kérdezte ön: „kijez van szerencseje?”

TARCZA.

Egy család története.

(Regényes korrajz.)

VI. RESZ.

A „bujdosók”.

(Folytatás.)

A legszebb őszi reggelek egyike derült fel utasainkra. — A nap feljötté valamik éragdó látványt nyújtott. A leírhatatlan színekben pompázó felhők, keleten a nap aranyos küllői által itt-ott átszóve, egy hegy nyilván keresztül, mint búvós panoráma álomszerű varázsképe tárult előjük.

A még mindig zöldes színt játszó törpe növényzetten milliárd harmat gyöngy ragyogott.

A hűvös reggeli őszi szél leheltetlő összereszkett Izidora, s egyaráj hajóslátó száraz köhögést hallatott. — Pihenő azonban nem volt idő, a menekülésre kellett gondolniok. De hogyan történhessék ez, felül rájók

Ezennel tehát minden kitelhető nyájassággal, mennyi egy törököt csak várható, megmondom, ki vagyok és mit „akarak”.

Ez a szó „akarak” meg nem érdemelt közutalvány részesül önöknek. Az önök nyelvtisztól, — nem olyat értek, mint dr. Cseh pillenmester, hanem az etymologia embeiret, — ezen szót akarok, akarsz, akar, akarunk stb. minden apertinenciával együtt, a magyar szótárból, mint a nemzet geniushoz nem illo, cum sensu commune ki is törtökék, hogy hire hamva se maradjon; s Pariz-Pápaiban mint teljesen elavult szó, zárjel, vagyis nyugel köze tétélet.

En nem csodálkozom, valódi fatálítás is rejlik ebben a szóban. Az „ak” jelenti a különféle akadályokat, nehézségeket, melyeket az embernek le kell küzdeni, ha valami dolgot p. o. ipart, kereskedelmet, népevelést létesiten, rossz pénzüszonyokat rendezni, hozott törvényt elrebe léptetni óhajt vagy kíván. Tehát mint nem „akarat”, nem is a tárgyat jelenti, melyre vonatkoznia kellene, t. i. akarni, hogy a dolog létesüljön, ha nem egészen mást, t. i. hogy valaminek létesítése, akadályllyal, bajjal, munkállyal jár, ezért mint logikai következetlenséggel bíró névszó magamagának is ellene mond, s a nemzet geniushal is ellenkezik. Az „ar” nagyító kifejezés, mint „legesleg” t. i. akadály arra is, erre is; jelent hegyet is, hogy az „ak” oly nagy mint egy hegy. Az „at” nem névképző, mint a finnek mondják, hanem indultás — tehát még összetétel is törvénytelen, igéből és indultásból képezett nevet! — Ez az „at” jelenti „atta”... tette” t. i. ha valamit tenni kell, a magyar ember füle tövét vakarja, atázzik, mivel bárna, nagy szá, s veszekedés nélkül semmi nem eshetik a világon.

A nyelvtörök, tekintve a közgondolkodás módját, egy új szót loit fel az „akarat” szó helyébe, „szegény lélek elakadt a sáron” új név lesz a vásáron.

Ez a szó már a helyzetet jobban előlüteti mint akarat szó. Benné van ebben valaminek ohajtása, az akadály nagysága, a munka nehézsége, a lamentálás „tenni vagy nem tenni”, lenni vagy nem lenni” a bizonyosság, hogy a sült galamb magától nem repül az ember szájába, s az a feletti sohajtás és epekedés. A magyar természetét is jobban kifejezi, dikcezióval, munka s fáradság nélkül akarni valamit.

Mint ige, személytelenül, azaz es-k a harmadik személyben fog használtatni. Az első személyben az ember, mint a Pharó ivadék, magának tartja a „fehér kenyert” és „szalonát”, a harmadik személy aztán hajtogassa a maga személyére az ígét, s neki marad a „fagadás”.

Ha ki nem vereskrétázza szerkesztő ur, én meghagynom az akarak szót, mivel nem szeretném, hogy heréltjem akarjanak helyettem és felettem.

Azt kérdi tehát ön „kijez van szerencseje?”

En az ifjú török párt tagja vagyok, s pártom megbízásából jöttem önökhöz, hogy tanulmányozzam a testvér magyar nép erkölcsét, szokásait s ezen tanulmányozás eredményét velük idoszakunknál közöljem.

egy kinyuló sziklalap borult, által 8—10 ól mélység, nyaktörő ut l a víz is leaupit könnyen gázolhatóvá.

A találekony, hűsleges István a nélkül, hogy szólt volna valamit, gyorsan vagdalta le a cseréngék hajlékonya! — ágait s azokat nagy ügyességgel s szakértelemmel kezdé közté gúszolni, mihez Elemér, eitalválvá szándékát, erőteljes segédkezést nyújtott. Pár óra múlva készen volt a kőtel. Most Elemér annak segélyével elkezdett alá bocsátkozni, s szerencsésen lejutott a mélységbe. Azután Izidorát bocsátotta le nagy gondal István, végül István a kőtel végét ott fenn megerősítvén, maga is lebecsátkozott. Most kevés fáradság után megtalálták a helyet, hol kevesebb veszéllyel feljuthattak, s délre elérték a pásztor kunyhót, az új tanyát, több ezer lábnyi magasságban.

Első dolguk volt a tökéletesen kimerült Izidorát nyugalomba helyezni. Fűvet és mohot szedtek össze, melyen néhány perc múlva edécsen nyugodott Izidora.

A férfiak pedig azután hozzá láttak a kisdud kunyhó kiigazgatásához, hol a tetőt, vagy oldalukat megrongálta a vihar.

Sajátságos fekvése volt e helynek, keletre szembe a kunyhó ajtajával széles ély alakzatu szikla csoport emelkedett a magasba, kopár oldalain nagy nyilvános és szakadások

Nagyon meglepő azon előlélet, melyet önök irányunkban táplálnak. Ha valami társadalmi bajt, vagy polgári félszeg állapotot magunknál vagy bármely más népnél jelzeni akarunk, azt mondják: ez török állapot.

Nagyon is tul lőnek a czélon. Ez az eljárásdó hasonló ahhoz, midőn az urfi nem tanul és a nevelő megveri az inast, a szülék meg kárhözattják a nevelőt.

Önök minket kontyosoknak is gunyolnak. Mi törökök beismerjük, hogy kopaszok vagyunk; azonban, mint minden népnek, ugy önöknek is van kopasz részük, mit takargatni szükséges. Ez a kopaszági állapot onnan ered, hogy a fejőhr megkövéredik, a haj gyökéi tengő állapotha jutnak, a haj kihull, vagy a mi még rosszabb állapot, — létre jó a „lengyel haj”.

Mi és önök csak abban különbözünk, hogy önök kopaszáguk befedezésére parókat vagy czopfot tesznek fel, s ámitják magukat, „nincs több kopasz fej”. Mi pedig hajunkat leborotváltjuk, hátul egy kontyot meghagynunk fejünkre nem parókat, hanem egy kendőt teszünk, mit turbánnak nevezünk. Hát mi különböz van a mi kopasz részünk és az önök kopasz része között — vagy a kontyuk és az önök c z o p f j a között? Legalább annyi előnyünk van önök felett, hogy a mi czopfnak a magunk és nem a más hajából van.

Ez a gunyos bántalmazás, még méltatlabb lesz, ha meggondoljuk, hogy az egy testvér nép részéről jön.

Önök tiltakoznak az atyafiság ellen. Tudom én, a világnak szokása, hogy szegénysorokot s barátot s bizonyos hűlyeket csak akkor ósmer fel, ha senki nem látja, idegen szemek előtt pedig mossa kezét. Annál rosszabb önökre nézve, ha a közös török-magyar állapotokat felösmerni nem akarják; holott ezek a társadalmi és polgári életben úgy is előlütik magukat, mint szeg a szikból.

Azon tükröt, melyellyel önök minket vizsgálják, önjelmé fordítottam azon czélob, hogy meggyőzjem, hát önöket mint adja vizsgál s íme, mit látok! a bugyogó, kaftán, turbán, konty elűntek, helyüket dolmány, szük nadrág, csalma és paróka foglalták el; hanem csodiatlan tünémeny, a töllek egy volt mindkettőben, egy sült török.

Hogy meggyőződjem, vajon a tükörben lerajzolt kép nem optikai csalódás-e, a kaftán és dolmány belsejét kifordítottam, s vegyelekre bontottam, s az eredmény mindkettőnél ez: az emberit test állományból, állat, növény és ásvány részeket tartalmazó ötven szazaleköt; a másik ötven szazalek állott asiái kényelem, szeretet, elhibzkodás, könnyelműség, fény s pompaszerezt elemekből.

Mivel önök az atyafiságot tagadják, én és megbízóim pedig meg vagyunk győződve felőle, tehát részemre megnyitott a kötelesség, hogy jogos követeléseim igazolására, minél nagyobb számmal adatokat gyűjtsék, s ebben, a proféta szakálára mondhattam, nincs fogyatkozás.

A kaftány és dolmány a népjog oitalma alatt állanak, ezekre tehát nem is terjesztem ki figyelmemet; nekem ember kell s nem ruha. A ruha egy maszk, tehát adataim gyűjtését a ruha töllekre terjesztem ki, s ha elég ad-

tátongtak, vállain örökös felhőcsoportok váltották fel egymást, miközben tarjéjn legtöbbnyire a napsugarai játszódoztak. — Észak, dél és nyugot felől törpe bükkök serge koszoruzta e domboru fennsíkot, melyen a százkés hegyi füvek között a fonyabokrok rejtőzködtek. — A szikla csucok lábából egy forrás csörgedezett alá.

Azonban mit ért bujdosóinknak a vidék vadregényes költészeté?... Közéledett a tél, és e hely igen rideg volt tél szőlásnak. Az éjszakák veszélyesen hidegek voltak már. István ugyan kerített teltait, s egyébél élmiszereket is szerzett be nagy ügyességgel olykor olykor; de Izidora napról napra sápadtabb lett, s a sorvadással biztos jelei mutatkoztak rajta.

Elhatározták tehát többé nem innen, valami szelidebb vidékre. — E végett István naponta nagy alkattal tett a vidék kipunatására és egy alkalmasabb hely felfedezésére.

Egy hét múlva István nagy fáradsáttal tért haza estveli hat óra tájban.

Örömmel jelentette, hogy talált egy magános völgyre egy félnapi járó földre innen, ahol egy kecskepásztor lakik, itt eltölthetnek a tél napokat, s már az iltelővel meg is egyezett. Azt határozták, hogy holnap azonnal indulnak.

Egyszerű estebédjük elköltése után le

tain lesznek követeléseim bebizonyítására, az embert megcsipem, s ügyemet a kadi ítélete alá bocsátom.

Hogy én az ember ruha nélkül követelém, már csak a változatoság kedvéért is megbocsátható, mivel mai időben az emberek az utóó darab hűlyég szeretének perlekedi. A változatoságot a világ nagyon szereti, kivált azok az öreg urak, kik szeretik podgrázs lábaikat dörgöltetni, kiknek kedvencz nótájuk: varietas delectat.

Mint hogy a perlekedés mai időben kötséges és hosszas dolog, még jobb lesz szerkesztő ur, ha ügyünket békés uton elintézzük.

Önök elismerik a társadalmi ügyekben létező közös török állapotot; ha pedig mutatni akarják a világnak, hogy magyarok, felveszik a dolmányt, kész a demonstratio; s kecske is jól lakik, a káposzta is megmarad.

Mi törökök vagyunk, kaftányban vagy a nélkül, önök pedig egy gondolkodnak, ruha teszi az embert, mondjuk ki tehát az atyafiságot — nem a ruhát, mi önök előtt fodorog, hanem a töllekélre, mit mi követelünk. Csak egy kis előlélet, levetekezés, s az atyafiság szentesítése lesz.

Ha önök a történelem tanúsága előtt szemet nem hunyunk, s kétféle mértékem nem tartanak, egyiket maguk, másikat a szegényebb testvér számára, hiszem, ezen elismerés be fog következni.

Ítélek meg önök az ügyet az igazság szempontjából, mi ugyan nem könnyű dolog, mivel az igazság bekötött szemmel s lebillett mérvöl festetik.

Hogy testvérek vagyunk, nemcsak a vegytan, hanem a történelem is bizonyítja. Hogy két fél addig pereljen s gyűlölködjék, míg mindkettő ki nem merül, míg mindkicsz bebizonyítja, hogy a közös nyumor el van érve, s fű nem nő a közös udvaron, erre csak testvérgyűlölködésképes.

Azonban egy híres szónok s volt miniszter önöknek bebizonyította, hogy 300 év óta önöknek nincs történelem, tehát nemcsak mint nemzet, hanem mint emberek sem éltek, s a történelem csak 8 év óta számítható; wiből következik, hogy a történelem az atyafiság kérdésében nem bizonyíthat, annyival inkább nem, mivel, ha ezen 8 év alatt — szegény 8 év — volt is gyűlölködési harc, az maguk között s nem velünk törökökkel vívottat.

Hát ki biztosítja önöket, hogy ebben a Babel világban, midőn az ember lehet egy személyben anyagimádó és spirítista, a veszekedőknek legalább fele részébe, nem valami török tatar kőbor szellem bujt-e s ezek okai a gyűlölködések?

Jó barátaink felettünk elmondották, mit a püpos de szellemud Esop mesésében a farkas mond az ártatlan bárányak: „miért zavartad fel előttem a vizet? Jó barátjaim elmondhatják önöknek is: „ha te nem zavartad, apád zavarta.” Ezen okból is tanácsos lesz a közös török bajokat elismerni.

Egy szíves kéresem van önöhöz, mivel pártom embeireink időnkint tudósításokat kell küldennem, kiküldendő leveleimet vegye fel lap-

nyugodtak, de néhány pillanat múlva Izidorán a láb nyomai kezdetek mutatkozni, mely éféln anyira fokozódott, hogy eszméletét is elveszté.

Reggel fele a láb szűnt, de oly bígyadás és köhögés gyötörte Izidorát, hogy képtelen volt nyugyárgó felemelkedni. Le kellett tehát tenni a további menetelőre.

Pár nap múlva Izidora végképen elveszté erejét, szeméi beestek, arca szorokvázvá változott. Emellett annyira ideges lett, hogy Elemérnek egy pillanatra is alig lehetett távozni moh-ágya mellől. Előttük állott a szomoru való, legjobban tudta, érezte ezt maga Izidora, tudta, hogy napjai meg vannak számílvá, s azért az a boldog mosoly, még kínjai között se távozott ajkairól.

Egy szép délután felkérte Elemért, hogy Istvánnal együtt fogják meg karjait, s vigyék ki őt a szabadba, ha d d gyönyörök ödjék még egyszer testestestvérjében, a haldokló természetben.

Ez utóbbi szavak oly bánatosan voltak ejtve, hogy még István is nehezülni érezte sirásához nem szokott szempilláit.

— Kedves Izidorám! szólaít meg meghatottan Elemér, — ne beszélj ily hangokon, mert nem vagyok azt képes elviselni. — Látom ugyan, hogy szenvedsz, de én nem hiszem, nem lehetem, hogy te oihagyj engemet, hiszen

(jába) s úgy küldje el Madzar Bem Mohamed barátomhoz Stambulba. Levél alakban küldeni nem tanácsos, mert mai időben az ember pénzt keres ott is, hova semmit nem tett.

(Folyt. köv.)

Az építkezés cél-ellenes és izléstelen volta, falvainkban.

A czimben azért írtunk csak építkezést és nem építészetet, mivel ez utóbbi más művészetet jelez. Napjainkban pedig az egyedüli anyagi cél, a haszon vezérelte építkezés a falusi építkezést figyelmeztet. — A csak haszonra czélzó úgynevezett polári építkezést pedig kizárja a művészetek sorából. Gregus Agost "s z é p é z e t e." Kivétel az azonban és szabállyal is vannak, elismerjük.

A ki nem hiszi, hogy falvaink czéltelenen építkeznek gazdáik: nézzén szét megnéyünk akármelyik községben; sőt mezővárosiban is, és meg fog győződni, hogy tapasztalat után szőlőfalat és a tárgyban. Még a hol a térből telnek, ott is zsulfova, majdnem egymás háttára vannak rakva: a lakház, kamara, a hol van magtár, istálló, csűr, sertés-ól s több más melléképületek. A mi kevés szabad térfennarad, azt elfoglalják rakodónak s betöltik széná, szalma, fa, trágya és mindenféle gazzal. Ugy történik aztán, hogy ha tüz üt ki a falu bármely részén, arról egész községnek lesznek a lángok martalékává, mint erre például szolgálat közelünkben az évből Czigánd; a mult évben éppen megnéyünk a Rohod, Ór, Mogyorós stb. Az épületek sűrűsége miatt oltalmazásra, s oltásra sokszor gondolni sem lehet, mert mindnyekit csak életeszélylyel lehetne megkísérteni. Az ember élete pedig csak becsesebb egy falu minden néven nevezhető épiségenél.

De ha a czélszerűséget tovább nem fejtegetjük is: mi magyarokul polgárságot nemzetnek tartjuk magunkat. Így ismert és kezdő hivatok ismeri bennünket a külföld is. Mint ilyenekből már izlést, csint kell tanusitanunk meg községünkben is, az építkezésnél. Azonban hogy állunk és tekintetben? Ugy, hogy némely községünkben a házak meg most is, mint a nomád élt időszakban, elszórva, az utcától, hol kisebb, hol lebbel vannak. Egy-egy állás is több kevesebb távolságra, a mint egymáshoz képest helyezte volna magával az építkezés idején. Egy ház, talán csinos is egy magában, illő távra az utól, homlokzatával, véggel van az utcára, mellette a másik már háttal, tehát keresztbe, harmadik jól bent, az udvar hátulról részén, szembe néz ama két kereszt-ház. A falu nyelvével vakolatlanossága által úti rá az uszhangtalanságra a diszrelezen, izléstelen, pécsetté. Hogy idejéről óra lenne benne, mint a mivel külföldön a szhoz szabón kiki magát: arról a mi községünkben még szó sincs. Akkor csinál magának deket mindenki, mikor kedve tartja, vagy mikor a "kopogó"-nak tesszik kiverni a "12"-öt.

Azt ne tegye valahogy rólam fel az olvasó, hogy midőn azt akarom indítványozni, miszerint építkezéseink s utcáink rendezésénél, — melyekről vettek szónokaink a "száku-t-e-z" énevezést — a csinra, izlésre is fordítsunk figyelmet, hát talán már a bécsi burg, a pesti károlyi palota vagy redout, kölni dom, párisi boulevard vagy a pestubadi sugárutóli amodozom. Eszmerokonságul fogva eszembe jutottak ezek is; de kivételten, elérhetetlen vágynak ön engedelme magamat elragadtatni. Azt pedig, úgy hiszem, senki nem fogja tanádni, ha csak a rend, csin, izlésre írt értekezéssel bír s szereti a szépet, az uszhangzatot kisieb, mint nagyban, hogy e tekintetben tennünk kell valamit úgy megnéyünk mezővárosiban, mint minden egyes községben.

Ha tenni akarunk: ösmert nyomok vannak ellátásán ezeken haladhatunk. Ertem a fő-és rendezett városok építési bizottságok intézményét. Ilyeket kellene alakítani a mezővárosok és nagyobb községben. Kisebb falvakban és tisztét végné a mindenért, "felelős" képviselő.

*) Szávesen! Szerk.

amnyira összefort szivünk! . . . Nem, nem! Az Isten nem lehet oly kegyetlen, hogy letéjjen keblemről.

Izidora nem válaszolt, kezét nyújtotta Elemérnek, felült, azután Istvánnak intett, s ketten kimentek a kunyhóból. Kint igazán ragyogó napfény mosolygott, a tiszta égen egyetlen felhőfótt nem sötétlett, — mintegy tündöklött a lég a nap sugaraktól. A magasból egy-egy költözö-madarhang csapta meg füleiket, a friss lég Izidorának mintegy új erőt lát-szott közönszón. Eleresztette István s egyedül az Elemér karjára támaszkodott.

— Lásd, lásd! törte meg a csendet Elemér, — mennyeire magadhoz tértél e friss-levegőn drága szenvedő anyagnyal! . . . Ine ezután minden nap tesszünk egy kis sétát, így magadhoz jössz lassanként s mielőtt a tél béllána, elmegyünk emberlaka vidékre, hiszen csak nem fogunk mindig üldözni. Elmegyünk hozzánk, és akkor majd meglásd, mily boldogok leszünk.

Izidora egy édes mosolylyal hállta meg a vigasztaló szavakat, de szemei meglettek könnyekkel, a felindulásában megállt egy pillanatra s könnyes szemét Elemér keblébe rejté.

Lassan haladtak tovább a sárguló pázi-ton a sziklák felé. — Izidora lábait a kimerültségtől reszketni kezdettek

viselőtéstület. Ezel nek jóváhagyása nélkül, szorintem nem lenne szabad még csak egy melléképület szegletkővét letenni, vagy ágast le-ánsni sem. Ki hír nélkül, maga szakállára kezdene ilyen munkához, bírság alá vették, a czéltelenség és izléstelenség mérve szerint, melyet eszközölt, vagy valószínű akart.

Erre nézve egy megyei szabályrendeletre volna szükség, mely a községeket mibeztartási végett mielőbb közzöletné.

"Neveltség!" mondja az önhitség, az izlésről fogalommal sem bíróg s pöffeszke. "H i á b a v a l ó s á g", mondja a tunya közönyösség. De kérden: mi nem neveltség s mi nem hiabavalóság a földön?!

Hogy a czélszerűbb építkezés eszükölésé-nél a lakházak építése s a melléképületek el-helyezése által az egészséges érekekben is te-hetetlenek válnak, sőt sok helyen igen sokat: a komoly gondolkodásuk előtt csak említeni kell.

Ajánlón e cikkben leirt gondolataimat mindazok figyelmébe, kiket e dolog illet, főleg a t. bizottsági tagok jóindulata s akaratából

Görömbi P.

Egy Americanus nyiri élményei.

Tiszteolt szerkesztő ur!

"Elpusztult a nyiregyszázi állás, Kedves rózsám, hol kapunk itt szállást?"

Soha sem volt szenvedélyem az irás, most pedig annál kevésbé, midőn anyni sok az írő — Jókai szerint — Buttermél, mint Nyiregyszázi a disznókepecz; de egy fiatalokri jó barátom, ki 48 óta külföldi polgár, a napokban hozám betévedt, képzelteti tisztu szerkesztő ur ekzaltált örömeit, a fiatalokri édes remissiancáik boldog ábrándjai édes andalító képekben tündeztek fel ismét találkozó lelkeim előtt.

Nem annyira savanyu borunk, mint a barátai (de nem Franciscanus) édes érzelem megnyitá szivüket; s mozgásba hozá azt a kis test részeket, melyről régen megirták: "optima lingua caro, pessima lingua caro." Es az én barátom az itt következőkben fejtegette szőrlő-szóra megnéyünkben átélt élményeit:

"Kedves jó barát! én szabolcsmegegyének egy jó jogsúnti terménye vagyok, mint a bandurka, a kaka, meg a zsonbék. Évtizedek óta nem láttam szeretett megyémét, egy le-győzhetlen égvágy támadt lelkeimben, hogy mielőtt idegen földt hantján borulnának hideg koporsóra, meglássam meg egyszer annak a szent hazának földjét, mely gyermekkoromtól jó ideig édes tejével táplált. — Gondolatban, hogy legelőbb is megnéyünk fővárosát kerestem fel, hogy láthassam azt a derék vármegyét, mely gyermekkoromban a haza első vármegyéi-vé kiállotta a versenyt, mind tudományos képzettségben, mind honzeretben. Megállottam tehát a hajdani dicső megyeház előtt, de rideg némaság fagyáló hidege lebegett körül, egy csoport ifjú nemzedék köledett felém, egy pár bizalmas kérdést intéztem hozzájuk, de már ók arról mit sem tudtak, hogy itt hajdan még vármegye is volt. Ekkor eszembe jutottak egyik derék költőnk bánatos felsőhajtásai:

"Míró! apám nagy busan szólt,
Hogy itt hajdan szőb élet volt,
Fáj a szivem, ha ezt látom."

Melibus andalgásomból egy egyszerű koros férfi közeledése ébresztett fel. Ugyan mit bámul itt uram? En atyafi a vármegyét keresem. Jaj uram, azt az urak elinték Nyiregyszázi házára. De hát miért cselekedték ezt a honárulást? Hát uram biz ezt csak azért csinálták így, mert itt az uraságoktól a zsidók mind ellicitáltak. Ha pedig látni kívánja ön a vármegyét, akkor menjen Nyiregyszázi, ott kell kápróztatni találsán.

Másnap reggel utban valék a főváros felé; nem moniom el a homokzónyokat, melyek keresztül kelle gázolnom; ez így volt gyermekkoromban is. Régen készül már itt egy országút. De a Montblankot hamarabb ke-

*) Hóhó! Szerk.

A szikla lábálól kibugyogó forráshoz értek, melynek eredeténél egy szikladarab természetű üöhelyet képezett.

Izidora arcán élénk pír volt szemléltető, egészen jobban nézett ki, lebecsoltokdók! a sziklára s a mellé ülő Elemér vállaira hajtá fejét.

Gyöngéden ölelte körül Elemér szenvedő kedvesét, ki most igen gyorsan kezdette szedni a lélegzetet.

Néhány percz múlva hirtelen emelte fel fejét Izidora, megsimította lázas homlokát, aztán megragadta Elemér kezét, hosszán, boldogan tekintett szeméi közé, s szólt:

— Elemér! Néhány perczem van még hátra az élethől, meg ne nehezítsd az elválat bántos szavakkal: Érzem, hogy meghalok, de nekem kövtni fog. — Igérj meg, hogy nem fogsz engemet elfelejteni!

— Oh! hogy felejténelek, hiszen nem is felejtethetek, ne csinálj magadnak nyugtalanságot, nem vagy te oly rosszul, hiszen csak az előbb . . .

— Ne beszélj tovább, nincs sok időm! — it a száraztól köhögés felbeszakasztá szavait . . . majd folytát: tudom, meg vagyok győződve felőle, hogy szeretsz! . . . Oh mily kínosan folyt a köhögés! . . . Látod, én már elávo-zom, ide fogsz temetni Istvánnal e pataka mellé, e magános, elhagyott helyre! de ugy-e,

resztül furták, sőt azt beszéli a gonosz rá-galmazók nyelve, hogy a kezélek már ezüst padimentomot is csinálhattak a közmunka kivételésöl!)

Oh de mégis elértem a megye új fővárosát.

Nem képzelted barátom, csordultig telt szivem és lelkeim örömet, midőn ott, hol gyermekkoromban ezer meg ezer ezársák és vadkacsák uszátkát, úgy megszámlálhatlan mennyiségben, hogy most nincs anyi prókator Nyiregyszázi, mint akkor szárcsa és vadkaca arczkélyhözán uszátkát — és anyi millió béka zengedezte örömadalát a körülötte terjengő tavakban; ott most a nemes szorgalom édenkerté varázsoló ó buvészi hatalommal. Es én ezt látva, megilletődve leborultam az Industria felszentelt oltára előtt, de csak ennyit tudtam imádságomban kirebegni: Oh Isten! add áldásodat a hü szorgalomra, áld meg imádozt házatam, édes nemzetemet.

Dementem a jóvárosba, legelőször is találám a "Népkört", — oh úgy magasztos eszme! údv nekem, kinek lelkeiben e nemes gondolat megtermett. Még gyermekkoromban itt töltsz bezzétek, most már hiszem, hogy minden polgár nemzetünk zengtes nyelvével beszél.

Inen tovább haladva mindenütt örömelegteléssel szeltemem a szebbnél szebb ma-házakat — magába emelkedő izléses tornyaiskák.

(Folyt. köv.)

Színházi szemle.

Máj. 25-kén „Egy jezsuita páter” vigjáték Északi Károlytól került színpadra. — Eleg csinosan alkottott vigjáték XIV-dik Lajos korából. A darabnak legeredibb személye a bastille felügyelő, az alakot Berzsenyi személyesíté nagyon találó eredetiségű. Előadása kiélegett, mulattatót és gyönyörködtetett. Különös erővel rendelkezik az arczjátékban. Miklósi (XIV-ik Lajos) a királyi méltóság teljes magatartást — híven állította előnk. Kár, hogy hangja folytonosan fátályozott, melynek következtében némi erőltettség mutatkozott játékában. Hunyadi Margit meg nem jászott oly szerepet, melyben helyén ne lett volna, most mosolyogjuk benne az egyszerű naiv kis leányt, majd együttérzünk, hevülünk és lelkesülünk hősnő alakításán. Rónászi (Dufort) eléggé igyekezett helyesen oldani meg feladatát.

Május 26. „Hunyady László” történeti dráma Dobsa Lajostól. — 5 felvonásban. E darabban mutatta be tehetségét (Ardainé) (Szilágyi Erzsébet) eddigi alakításai egy gyengéknek mutatkoztak; na azonban bebizonyította, hogy van benne drámai tehetőség. — Játéka egész előadás alatt kiélegett volt, az anyai fájdalom a természetességében híven tükrözve vissza, midőn gyermekét a véspráda hurocztatni látta. — Hunyadi Margit (Ronow Agnes) kitünő drámai jellemzésre-repét meglátón exequálta. A költői no, ki eszményileg szeret s viszont nem szeretetik s pusztán azért, hogy imádojtja László (Rónászi) becsületét kiérdemelte, a legnagyobb áldozatokra kész, benne rokonszenves és hódító alakki domborodott ki. Plasztikai mozdulatai, dallamos érzelemgazdag hangja, mely hullámzeralog áradok, mint máskor, ugy most is tapsokra és többszörösk kihívásokra ragadta a közönséget. Fájdalom, hogy így sok jót nem mondhatunk Horváth Arankáról, ki Gara Mária személyesíté. A darab hatásából sokat levont kezdetleges játéka. Nem eszme egy hivatással játéka? Vagy nincsenek kik utba igazítsák, hogy semmi haladást nem tesz előre? Alakja pedig elég szép, de merev mozdulataival a legeredibb tragikus jeleneteket komikumá változtatta. Miklósi szokott otthonosságával jászott s kitünően alakított. Dálnoki, Berzsenyi, Rónászi st. szintén jól jászottak.

Május 28. „B u d a v á r b e v e t e l e” másodszor. Az első előadáshoz hasonló sí-

*) Ez amerikaiul volt mondva. Szerk.

itt fog felettem virasztnai a te emléked, a te szerelmed! Jaj! . . . szavaim elhalnak! I lez szorosabban magadhoz, mert öszereszkodok! Aztán elhaló hangon folytát: Add ide akardat! . . . Hadd szivjam be onnan a szerelmem örökéletének lehelletét! . . . István, hű Istvánnak! Szóris velem kezét! Becsületes ember vagy! Rád bízom Elemérem drága életét, ár-örökjél feletted! . . . ne hagyj el őt! Oh ha én vele maradhatnék! . . .

István zokogva térdelt le s Izidora oda nyújtott sovány kezét eszójával halmozá s könnyével áztátá.

Elemér zokogva vonta magához gyöngéden a szegény Izidorát.

— Legyetek boldogok! . . . folytát ismét szakadozva Izidora! . . . Látjátok, mily szép, mily derült az ég, legyen olyan a ti éteket. Légy boldog . . . drága Elemérem! . . . tőről le könnyvedt . . . lásd, jobb ez így . . . nekünk el kell válnunk! . . . hiszen egy som . . . lehetünk volna egymással! . . . Üdvözölj ismerőseimet . . . mondj meg nekik, hogy itt van sírom . . . a legszebb helyen . . . magas hegytetőn . . . sziklák tövében! . . . esmergem oldalán . . . poromból majd virágok nyílnak . . . szenvedtem . . . érted . . . de boldog valék! Jój! el majd síromhoz . . . de légy erős . . . mond meg a haza . . . Átok az üld . . .

Nem végezhette be e szavakat, hirtelen kapta ki István kezéből kezét s mindkét karjával erősen karolta körül Elemér nyakát, keblére hanyatlott, s megszünt éni.

Elemér sokáig tompa, sajgó fájdalommal tekintett a márvány hidegüni, örökös homlokra, azután hirtelen ölebe kapta örökös fájalmában beszélni kezdett hozzá! Most megcsókolta, majd ébreszteni kezdé, aztán letette a forrás mellé a fűre, felibe térdelt, kezzeit össze kulcsolta és bámult rá soká! soká! — István zokogva nézte a szerelmese kihált teteme felett imádkozó ifjút.

Majd ráborult a kihált nemes keblére Elemér, melytől nehány percz előtt is oly nemesen tudott érzeni. Aztán keserűen nyögé fájalmát a természet nagy templomában egy kihált oltárra, holt szerelmésre borulva. Sirhatott, zokoghatott, hiszen fájalmát nem gnyolhatáttk itt ki a kösvíz és érzéketlen emberek. István megértette ezt! Ő látta egyedül, meg az Isten.

kerrel adatott. Láng Etel, ki a „Falu roszi”-ban nem igen nyerte meg a közönség tetszését, most szabatosan, érzelmmel danolt. A közönség teljesen meg volt vele elégedve. — Hangja szép, s elég változatossággal bír, némi hátrányra van a tulságos hullánzás, mely ellenére van az értelmiségnek, épen úgy, mint a különböző érzelmei egybecsengésének s öszoelváadásának. Közönség szépszámmal.

S z o m b a t o n, május 29-én adatott „Quasimodo”, a boldogasszony templom hangzója. — Nem lehet itt kifejezett nem adunk a darab ragyogó iránya feletti bámulatunknak. Hugó Viktor mester szelleme szölyött itt a közönséghez. Az előadás általán véve öszoelváadó és kerekded vala. Miklósy (Don Csaba Frollo) egyszer egyszer meg nem jászott odaadobban, mint most, a gyilkolás jelenet, midőn Phobust (Rónászi) szerelmese lábálánal meggyilkolja, kitünően sikerült. Ardainának alakítása szintén megírta, bár nem úgy erős, mint Szilágyi Erzsébetben. Hunyadi Margit (Eszmeralda) különösen a börtönjelenetben, később Quasimodóval szemben a templomban meglátog alakított, az anyával szemben azonban, midőn a cipőket kölcsönösen felismerik, s ezáltal mindkettő föltalálja azt, a kit oly rége kerestek, az anyá gyermekeit, a gyermek anyját, a viszontlítás észvározóme nem volt kellőleg tolmácsolva észvározó, mig az Ardainé ez esteli játéka épen e jelenetben tetéződött. Dálnoki a Quasimodó szerepét igen sikerlten adta. Ily sajtáságos alakot, egy ördög viktuságban lehelte nemes jellemet egy Hugó Viktori lángelem személye képes tevénteni. Dálnoky felgotta a szerzót s helyesen alkottotta Quasimodót. Midőn harangjairól, mint egyetlen kedvenceiről beszélt, a közönséget valóban elragadta. Fejérváry, Rónászi st. jól jászottak.

V a s á r n a p, máj. 30-án „Ripacsos Pista dolmányra” igen jeles népszimű adatott. E mű nem sokat enged a „Falu roszi”-nak, sőt, ha a mese kerekdedségét s a népelelítővel eredeti képeket tekintjük, egy sorba kell azzal tennünk. Láng Etel ismét kitűnt szépphangyával és elég ügyes játékával. Térzikme mit meg csak Molnárrol emlékeznünk meg, ki a furfangos czigány szerepét mélyézi tehetséggel alakította. Midőn a szolgabíró kérdi a zseb tartalmát, az a tudni óhajtás, midőn mintegy szeretne keresztül nézni az öltönyön, újait mintegy előre nyújtogtja, hogy mintegy a levegőn keresztül érzékelje meg az ismeretlen tárgyat, habotára fakasztotta a közönséget. Az egész előadás igen sikerlten volt, sok élvezetel fozottak meg magukat, kik e darab előadásról elmaradtak.

V a s á r n a p, máj. 30-án „Ripacsos Pista dolmányra” igen jeles népszimű adatott. E mű nem sokat enged a „Falu roszi”-nak, sőt, ha a mese kerekdedségét s a népelelítővel eredeti képeket tekintjük, egy sorba kell azzal tennünk. Láng Etel ismét kitűnt szépphangyával és elég ügyes játékával. Térzikme mit meg csak Molnárrol emlékeznünk meg, ki a furfangos czigány szerepét mélyézi tehetséggel alakította. Midőn a szolgabíró kérdi a zseb tartalmát, az a tudni óhajtás, midőn mintegy szeretne keresztül nézni az öltönyön, újait mintegy előre nyújtogtja, hogy mintegy a levegőn keresztül érzékelje meg az ismeretlen tárgyat, habotára fakasztotta a közönséget. Az egész előadás igen sikerlten volt, sok élvezetel fozottak meg magukat, kik e darab előadásról elmaradtak.

UJDONSÁGOK.

(1) Junius 2-kán tartotta meg Zoltán János beszámoló beszédét választói előtt a sósón. A komoly, biggadt érreles, melyvel eddig követett s ezután is követendő elveit védte beszédében, nem csak meglepett, de édes reményrel töltött el a t. képviselő ur fényes jövője iránt. A gyűlés végével kedélyes közömb tartatott, hol izletes értek, italok, Benczi Gyula zenje mellett csak úgy szákráltak a pohár köszöntése. — A gyűlésen minden közég képviselve volt.

(2) Vidékiországos képviselőnk hazakerkezett; jun 13-án fogja megtartani beszámoló beszédét, ohajtandó volna, ha ez olyan helyen történne, hol a szabad levegőt is élvezhetnők.

(3) Nagy-Kállón a legközelebb tartott rendkívüli bizottsági gyűlésen a kataszteri bizottságok megalakultak. Térhiány miatt csak jövő számbanuk közzölhetjük a neveket.

(4) A Sóstó mintegy átvarázslódott, a jétekyo eső után a fák meglombosodtak, a víz kitünő, Weinberger Bernát vendégfős minden elkövet, hogy egy jutányos áron számít, mint valóban tiszta, magyar zamatu étkeivel s itálával kiélegett a közönséget, s ha hozzá számítjuk még ehez Benczi Gyula zenjét, mely az utóbbi időben különösen nagy

Nem végezhette be e szavakat, hirtelen kapta ki István kezéből kezét s mindkét karjával erősen karolta körül Elemér nyakát, keblére hanyatlott, s megszünt éni.

Elemér sokáig tompa, sajgó fájdalommal tekintett a márvány hidegüni, örökös homlokra, azután hirtelen ölebe kapta örökös fájalmában beszélni kezdett hozzá! Most megcsókolta, majd ébreszteni kezdé, aztán letette a forrás mellé a fűre, felibe térdelt, kezzeit össze kulcsolta és bámult rá soká! soká! — István zokogva nézte a szerelmese kihált teteme felett imádkozó ifjút.

Majd ráborult a kihált nemes keblére Elemér, melytől nehány percz előtt is oly nemesen tudott érzeni. Aztán keserűen nyögé fájalmát a természet nagy templomában egy kihált oltárra, holt szerelmésre borulva. Sirhatott, zokoghatott, hiszen fájalmát nem gnyolhatáttk itt ki a kösvíz és érzéketlen emberek. István megértette ezt! Ő látta egyedül, meg az Isten.

(Folytatás következik.)

POLLÁK

ujonnan nyitott

27 kros

egyetemes árucarnokában Bécs Mária-hilferstrasse 1. a lesgzigorubb jótállással az áruk legujabb minőségéért s valódságaért, s nagyban kis-csinben kaphatók

Gyapjuruha-szövetek

mindig a legfinomabbak és divatosabbak minden színben, sima, csikos vagy kockás még pedig **Lüster, Rips s Diagonalplaid kelmék**, egyszínű és caricított scott plaid-kelme; legujabb és legszebb ösi és téli

Nordpol-flanell

(Wattmol) s legujabb nordpol kelmék, divatos ruha barchet, cosmanosi perkal, Creton, török piqne hálóköntösnek, kék, barna s fehér színű és flanel barchet, rumburgi, hollandi és készitetlen sziléziai fonalvaszón, házi- s bőrvászón szines és virágos czicz-mousslin és csipke-függönyök, atlasz-grandl, szines ágynemű, vászondamaszt-törölközők, matrác- és diván grandl, chiffon $\frac{1}{2}$, $\frac{3}{4}$, szélés, selyem s kasménnyak-kendők, hosszú és rövid harisnyák, kezttyük, vászón- és batiszt zsebkendők, csipke, selyem és bárony szalagok mindenféle szín-vel és szélességgel, több ezernyi más tárgyalak egyesegyedül kaphatók a szilárd hitelmek ismert legidősb s legelsőbb alapított

27 krajezár.

A szétküldések utánvétel mellett azonnal lekülsmeretesen teljesítetnek. Mustrák és árjegyzékek ingyen és bérmentve.

Csak 27 krért

róf, darab s pár számra, szigoru jótállással a legujabb minőségéért és nagyban és kisben árutatnak

Gyapju-ruhászövetek,

mindig a legfinomabbak és divatosabbak minden színben, sima, csikos, vagy scot caricirt még pedig **Lüster, Rips, Diagonalplaid szövet**, egyszínű és skót modoru plaidkelme, s a legujabb s legszebb ösi és téli

Nordpol-Flanell

(Wattmol) és a legnehezebb új nordpol kelmék, divatos ruhabarchet, cosmanosi perkal, creton török hálóköntösnek, pique, kék, barna és fehér színű és flanel barchet, rumburgi, hollandi és készitetlen sziléziai fonalvaszón, házi- s bőrvászón, szines és virágos czicz, mouzlin és csipke-függönyök, atlasz-grandl, szines ágynemű, vászondamaszt-törölközők, matrác- és diván grandl, chiffon $\frac{1}{2}$, $\frac{3}{4}$, szélés, selyem s kasménnyak-kendők, hosszú és rövid harisnyák, kezttyük, vászón- és batiszt zsebkendők, csipke, selyem és bárony szalagok mindenféle szín-vel és szélességgel, több ezernyi más tárgyalak egyesegyedül kaphatók a szilárd hitelmek ismert legidősb s legelsőbb alapított

27 kros

arucarnokban

Bécsben, Kärntnerstrasse 34. (Bürgerhospital-Gebäude). Megrendelések utánvétel mellett pontosan és lekülsmeretesen; mustrák és árjegyzékek ingyen. (25-30)

Szives tudomásul.

Van szerencsém a n. érd. helybeli, egy a szabolcs megyei és hajdukerületi közönséget értesíteni, hogy a Sóstó fürdő május hó elsejével megnyitott; egy-idejűleg a következő újítások életbeléptetését hozom köztudomásra:

1. Étkezés társas asztalnál, — (kiváságra külön teríték.)
2. Azon vendégek, kik gyógykezelés alatt vannak — az orvos által előszabott minősítvényvel rendelhetik meg a kívánt ételeket.
3. Vasárnapok n. polgári népmulatságokat rendezek.
4. Több ízben a jelenlétet táncszelvények, zene és szinlelőadások fogják rendeztetni.
5. Minden természetes gyógyványvizekből folytonos friss minőségben készletet tartok.
6. Orvosi utasítás mellett levők, bár mily rendeleteit a legpontosabban teljesítem.
7. Szülő gyógymód életbeléptetését szorgalmazom.
8. Az étkezésre néve igen jutányos árakat szabok.
9. Pinczém teljesen kialija a versenyt bármely, eddig volt. I. Szóval oda töreksem, hogy a fürdő t. vendégeinek kényelmét, minden tekintetben megszerezem. Hiszem és reményem, hogy áldozatkészégemet és szorgalmat legjobban jutalmazandja az, ha minden részről elismerést szerzehetek, mert ezzel kapcsolatosan a magam javát is előmozdítottam.

Becses pártfogásba ajánlva magamat a nagyérdemű közönségnek. Kelt a nyíregyházi sóstón, május hóban 1875.

Alázatos szolgálja

Weinberger Bernát,

fürdői vendégfőls.

3-3

20 22 24 25 27 kros eladás.

ELSŐ

Budapesti nagykereskedői bizományi raktár KATZ T.

Kubliczinó-féle házban, Gredik és Tester-féle czukrászdanak átellenében.

Van szerencsém a nagyérd. közönséget ezennel tudósítani, miszerint egy Pesten székelő, egyike a legnagyobb és legjobb hírnévnek örvendő kézmű árus nagykereskedő czég — helybeli bizományi raktárával bizattam meg.

Azon kedvező helyzetben vagyok, hogy a t. cz. vevőimet, akár nagyobb akár kisebbzerü vételenél oly kedvezményekben részesíthetem, a minőket itt helyben senki sem nyújthat — gazdag választéku mindennemű ruha, függöny és nadrágzövetek, Creton, Mousselin, Battiste és minden szinezett francia ing, Percail, — $\frac{1}{2}$, $\frac{3}{4}$, szélességű Chiffon vásznak, fonál, hollandi, creas és pamutvásznak, — minden szinezett párnahajnak való ezéna kanavásznak, tüllökös s tányérkendők, francia Mousselin és angol foulard kendők, fehér s szines vászón zsebkendők, fehér s szines barchetok, harisnyák, szalagok — és még más többféle árukkal dusan felezelt raktárammal pedig minden hozám intézett megrendelésnek azonnal megfélehessek.

A midőn még kőrdém itt jögyzett árárból azon meggyőződést szerzeni, hogy velem senki sem állhatja meg a versenyt, nagybecsű látogatását, kikérném — egyelőre a legszilárdabb kiszolgáltatásról biztosítom és kiváló tisztelettel maradtam.

A nagyérdemű közönségnek. Nyíregyházán, 1875. év február hóban.

Alázatos szolgálja. **KATZ T.**

(8-12)

20 22 24 25 27 kros eladás.

Ujonnan érkezett árucikkek

a 27 krajezáros

első bécsi

KARTONFESTŐ GYÁRI-RAKTÁRBAN.

Helyiség: a nagydebreczeni utcán levő Kerektréy-féle új házban. Találhatók különféle cikkek, melyeknek minősége- és szilárdságáról mindenkor kezeskedünk, egyenlő árban

27 krajezával

válogatva darab-, róf- és páronként kaphatók.

Különös tudomásul

Legujabban Bécsből érkezett legfinomabb divatosabb, tavaszi s egyéb kelméinket ajánlhatjuk.

Tessék meggyőződni személyesen.

Ez üzlet választékban még a bécsi bazárokat is túl haladja!

Szives pártolást kérve, maradunk teljes tisztelettel.

bécsi első

kartonfestő gyári raktár

(14-2) Nyíregyházán, nagydebreczeni utca, Kerektréy-féle új házban.

Pályázati hirdetmény.

Ny.-Bélték községében üresedésbe jött 400 frt évi fizetés, 80 frt fűtés és irodai általánynyal egybekötött jegyzői állomás f. évi jun. hó 21-én választás utján be fog tölteni.

A pályázni kívánók felhivatnak,

miszerint kellően felszerelt kérvényeiket alantírott szolgabíróhoz Kálló-Semjénbe, a kitűzött határidőn belől, beadni el ne mulasztásák.

Kálló-Semjén, máj. 20. 1875.

Kállay János szolgabíró

2-3.

Tudósítás.

Szem- és fülbetegek, kik tanácskozás végett Budapest-re utasíttatnak, bizalommal fordulhatnak

Dr. Grossmann I.

kórházi főorvoshoz Józseftr. 11. sz.

(6-29)

GISSHÜBLI

legtisztább luganyos savanyvizforrás.

E savanyvizforrás egyik a legismertebb, legjobb és legkellémesebb természetű savanyu vizek között.

Eltekintve igen nagyérvtű gyógyhatású **török, gyomorhajók és gyomörgörcsök** és a **gaga, barzsing és hungy hólyag idült bajainak**. kitűnik ez mint rendes ivóvíz, minden más ehez hasonló vízzel mellett, mivel az a szonajat igen kellemes üdítő és erősítő hatással enyhíti.

Ajánlja

Anton Henrik

Karlsruhadban. (Csoborszag)

Nevezett viznek, ugyszintén mindenféle bel- és külföldi ásványvizeknek raktára **Pavlovics Imre** urnál van Nyíregyházán.

(4-10)

HIRDETÉS.

Van szerencsém tudatni a n. é. közönséggel, miszerint a meg bekövetkeztével minden szűcs-féle, és más téli ruhák, női mint férfi, és más téli eszklők, n. m. szőnyegek, terítők, és kitömött állatok, stb. a káros molyok elleni biztosítási végett elfogadhatnak nálam.

Rottaridesz János.

Üzletem a városháza alatt lakásom Róza utca 1360 szám alatt Nyíregyházán.